

Поїхали, щоб повернутися

Ну і завдання доручили мені в редакції — вести щоденник! Писання щоденника я завжди вважала нічим, не потрібним справою. Та ще тут — у будагоно!... І ось тепер, у вересні, переробляючи сторінку за сторінкою, згадую прекрасні дні. Простий зелений зошит один знає те, що невідоме нікому. Хай він розповість вам про події літа, про проблеми СБЗ.

Мені дуже сподобалась стаття в «Комсомолді» за 8 липня. І навіть виписала деякі рядки:

«Одного разу, тридцять років тому, обвітрений казахстанський степ на десятих стаціях та роз'їздах прийняв десант людей, яких потім назвали першопоселенцями...»

«Одного разу, чверть віку тому, на півночі того ж степу московські студенти, яких було ледве за три сотні, стали першими бійцями майбутнього Всесоюзного студентського загону...»

«Одного разу...» В житті кожної людини, самої історії є моменти, хвилини, дні, які потім називають неповторними. Шасаний той, хто сам пережив такі хвилини, а не прочитав в газеті. Він потім може сказати: «Мені поталанило — я був учасником...» Як же поталанило мені — в рік 30-річчя освоєння Ціаня я стала бійцем цілісного Інтернаціонального будагону. І ці слова з «Комсомолки» мені сподобалися саме через це.

Яке це щастя бути студенткою! Як я мріяла про це звання, про лекції і семінари, з якою заздрістю дивилася на юнаків у формі будагону! Це так приємно — відчувати себе серед тисяч бійців СБЗ. Це не пояснити простими словами, це треба відчути душою серцем...

Наш перший об'єкт. Це потім директор радгоспу буде нас хвалити за відмінно відремонтовану аптеку. А сьогодні ні він, ні виконроб не хочуть брати на роботу двічат. Що вони можуть, двічата, яка з них користь! Споруда аптеки — староща! Її знести слід було ще 10 років тому: щілини, дірки. А ми не залишили жодної тріщинки... Бідні наші руки штукатурів — погідені вапном, натружені, незвичайно до такої роботи. Але шоренку, зібравши воно в кулак, знову стаємо до роботи...

А проблеми — їх було

багато. Сьогодні, згадуючи трудове літо, підбиваючи підсумки, про них слід говорити.

За два місяці потому ми штукатурили і білили корівники, кормові цехи, гаражі. Мабути, зробили не максимум того, що могли. Але ж не все залежало від нас. У серпні нам заважали працювати дощі і підводило керівництво радгоспу: то немає вапна, то не привезли цементу, то відсутній камінь. Немає вапна — сидимо. З'явилось вапно — закінчилася вода. Це, мабути, трапляється у кожному СБЗ. Але як сумно, коли тимчасові неполадки стають постійними.

Гена Маликов, командир, — хороша людина, але командир з нього не вийшов. Можливо, що у будагоні він був уперше. А, може, тому, що авторитетом серед бійців як командир не користувався. Головинний же авторитет у СБЗ, звичайно, командир. Від нього залежить усе. І вміння знаходити спільну мову з керівництвом радгоспу, і вчасний підвіз будматеріалів, і порядок в колективі. А порядки у нас, на жаль, був теж не завжди. Тим більше, що комісар загону Жень Марков теж довго хворів і був відсутнім. З його приїздом життя в загоні дещо поправилось.

Оскільки керівництво загону було не на належному рівні, то і проблем виникло в колективі чимало. Так, на роботі все робилося не до діла. Спочатку нас, наприклад, примушували біліти стіни, а потім ремонтувати дах. Душа боліла, коли бачив, як під дощем наші тільки-но побілені стіни ставали страшними. Мовчки я пройшла вздовж стін «нашого» корівника. Дош струмочками змивав нашу побілку, і я подумала, що це великий злочин — так ставитися до результатів чужої праці, і що наш труд не потрібний радгоспові...

Нас у загоні — 25. Трое — громадяни НДР, один — СРВ. У нашої «Дружби» багато прекрасних людей. Я з радістю знову поїхала б у будагоні разом із Валею Романенко, Світланкою Суховаю, Серьожею Прокоф'євим, Ірою Гридіною, Леною Хакнюк, Володею Журбою. З ними надійно в роботі, весело під час відпочинку. Валя і Світлана — однокласниці, десять років були поруч у школі, не розстаються й зараз. Іра вміє смачно готувати. Лена і Володя були завжди готові першими прийти на допомогу. Приємно писати про Серьожу Прокоф'єва. Він допомагав усім без винятку, «совав свій ніс» (у найкращому розумінні цих слів) скрізь. Він не дозволяв двічатам носи-

ти важкі відра з розчином, пропонував свою допомогу кожному, хто її потребував, і дуже ображався, коли хтось від неї відмовлявся. Він — людина добра, і йому платили всі в загоні повагою.

Але були в загоні люди, яких мені не хотілося б знову зустріти в СБЗ. Оля Попович, що вважала: без неї жодне діло не відсвятиться, і всім давала указівки. Сніжання Орлова, що безвідповідально виконувала свої обов'язки кухаря. Настільки безвідповідально, що її довелося змінити на Світлану Сухову та Іру Гридіну. Ніхто не зміг знайти спільної мови із Зоєю Сизько...

...В кінці липня приїхали до загону студенти з НДР. Вони навчаються в Галле в університеті імені Мартіна Лютера. Протягом трьох тижнів ми працювали разом, дали спільний концерт художньої самодіяльності для працівників радгоспу.

...Почула по радіо, що в Харкові вступила до ладу перша черга другої лінії метро. Як це здорово! Молодці, харків'яни! Скоріше б пройтися Сумською, походити парком Шевченка. Я навіть уві сні бачу музичний фонтан, чую пісню про Харків, який став для мене рідним.

...За два місяці ми стали справжніми будівельниками. Вапно уже не може нічого зробити з нашими руками — такими вони стали міцними і сильними. Далеко сьогодні від нас наша Тимирязівка. Там до нас працював не один харківський СБЗ. Так, на одному з корівників світитись напис: «ХДУ. РФФ-66». Хто вони, ці колишні бійці з нашого університету? Відукніться на сторінках нашої багатотиражки. Цікаво буде прочитати про дні вашої будагонівської юності. Це сьогодні історія, але вона належить і нам, студентам 80-х.

...На пам'ять про літо в СБЗ залишилися в мене колоски справжнього цілісного хліба. Ми поїхали, щоб повернутися. Не ми, так інші, наступні покоління бійців СБЗ.

А. ГАЛЕНКО, наш спецкор., боєць загону «Дружба».

ДО-КОМУНІ...

Відгомін трудового літа

Поїхали, щоб повернутися

Ну і завдання доручили мені в редакції — вести щоденник! Писання щоденників я завжди вважала нікому не потрібною справою. Та ще тут — у будзагоні... І ось тепер, у вересні, перегортаючи сторінку за сторінкою, згадую прекрасні дні. Простий зелений зошит один знає те, що невідоме нікому. Хай він розповість вам про події літа, про проблеми СБЗ.

Мені дуже сподобалась стаття в «Комсомолці» за 8 липня. Я навіть виписала деякі рядки:

«Одного разу, тридцять років тому, обвітрений казахстанський степ на десятиках станцій та роз'їздів прийняв десант людей, яких потім назвали першопоселенцями...»

«Одного разу, чверть віку тому, на півночі того ж степу московські студенти, яких було ледве за три сотні, стали першими бійцями майбутнього Всесоюзного студентського загону...»

«Одного разу...» В житті кожної людини, самої історії є моменти, хвилини, дні, які потім назвуть неповторними. Щасливий той, хто сам пережив такі хвилини, а не прочитав в газеті. Він потім зможе сказати: «Мені поталанило — я був учасником...» Як же поталанило

багато. Сьогодні, згадуючи трудове літо, підбиваючи підсумки, про них слід говорити.

За два місяці потому ми штукатурили і білили корівники, кормові цехи, гаражі. Мабуть, зробили не максимум того, що могли. Але ж не все залежало від нас. У серпні нам заважали працювати дощі і підводило керівництво радгоспу: то немає вапна, то не привезли цементу, то відсутній камінь. Немає вапна — сидимо. З'явилося вапно — закінчилася вода. Це, мабуть, трапляється у кожному СБЗ. Але як сумно, коли тимчасові неполадки стають постійними.

Гена Малихов, командир, — хороша людина, але командир з нього не вийшов. Може, тому, що у будзагоні він був уперше. А, може, тому, що авторитетом серед бійців як командир не користувався. Головний же авторитет у СБЗ, звичайно, командир. Від нього залежить усе. І вміння знаходити спільну мову з керівництвом радгоспу, і вчасний підвіз будматеріалів, і порядок в колективі. А порядок у нас, на жаль, був теж не завжди. Тим більше, що комісар загону Женя Марков теж довго хворів і був відсутнім. З його приїздом життя в загоні дещо поправилось.

Оскільки керівництво загону було не на належному рівні, то і проблем виникало в колективі чимало. Так, на роботі все робилось не по ліна. Спочатку

ти важкі відра з розчином, пропонував свою допомогу кожному, хто її потребував, і дуже ображався, коли хтось від неї відмовлявся. Він — людина добра, і йому платили всі в загоні повагою.

Але були в загоні люди, яких мені не хотілося б знову зустріти в СБЗ. Оля Попович, що вважала: без неї жодне діло не відсвятиться, і всім давала вказівки. Сніжанна Орлова, що безвідповідально виконувала свої обов'язки кухаря. Настільки безвідповідально, що її довелось змінити на Світлану Сухову та Іру Гриндіну. Ніхто не вмів знайти спільної мови із Зоєю Сизько...

...В кінці липня приїхали до загону студенти з НДР. Вони навчаються в Галле в університеті імені Мартіна Лютера. Протягом трьох тижнів ми працювали разом, дали спільний концерт художньої самодіяльності для працівників радгоспу.

...Почула по радіо, що в Харкові вступила до ладу перша черга другої лінії метро. Як це здорово! Молодці, харків'яни! Скоріше б пройшла Сумська дорога

...на Московські студенти, яких було ледве за три сотні, стали першими бійцями майбутнього Все-союзного студентського загону...»

«Одного разу...» В житті кожної людини, самої історії є моменти, хвилини, дні, які потім назвуть неповторними. Щасливий той, хто сам пережив такі хвилини, а не прочитав в газеті. Він потім зможе сказати: «Мені поталанило — я був учасником...» Як же поталанило мені — в рік 30-річчя освоєння Цілини я стала бійцем цілинного інтернаціонального будзагону. І ці слова з «Комсомолки» мені сподобалися саме через це.

Яке це щастя бути студенткою! Як я мріяла про це звання, про лекції і семінари, з якою заздрістю дивилася на юнаків у формі будзагону! Це так приємно — відчувати себе серед тисяч бійців СБЗ. Це якимось чином поясниш простими словами, це треба відчути душею і серцем...

Наш перший об'єкт. Це потім директор радгоспу уде нас хвалити за відмінно відремонтовану аптеку. Сьогодні ні він, ні виконроб не хочуть брати на роботу дівчат. Що вони можуть, дівчата, яка з них користь! Споруда аптеки — стаює! Її знести слід було ще 10 років тому: щілини, трірки. А ми не залишили жодної тріщинки... Бідні вцілілі руки штукатурів — покладені вапном, натруджені, звикли до такої роботи. Але щоранку, зібравши волю в кулак, знову стаємо на роботу...

А проблеми — їх було

...усе. І вміня знаходити спільну мову з керівництвом радгоспу, і вчасний підвіз будматеріалів, і порядок в колективі. А порядок у нас, на жаль, був теж не завжди. Тим більше, що комісар загону Женья Марков теж довго хворів і був відсутнім. З його приїздом життя в загоні дещо покращилося.

Оскільки керівництво загону було не на належному рівні, то і проблем виникало в колективі чимало. Так, на роботі все робилося не до діла. Спочатку нас, наприклад, примушували білити стіни, а потім ремонтувати дах. Душа боліла, коли бачив, як під дощем наші тільки-но побілені стіни ставали страшними. Мовчки я пройшла вздовж стін «нашого» корівника. Дош струмочками змивав нашу побілку, і я подумала, що це великий злочин — так ставитися до результатів чужої праці, і що наш труд не потрібний радгоспові...

Нас у загоні — 25. Троє — громадяни НДР, один — СРВ. У нашій «Дружбі» багато прекрасних людей. Я з радістю знову поїхала б у будзагін разом із Валею Романенко, Світланою Суховою, Серьожею Прокоф'євим, Ірою Гридіною, Леною Кажнюк, Володею Журбою. З ними надійно в роботі, весело під час відпочинку. Валя і Світлана — однокласниці, десять років були поруч у школі, не розстаються й зараз. Іра вміє смачно готувати. Лена і Володя були завжди готові першими прийти на допомогу. Приємно писати про Серьожу Прокоф'єва. Він допомагав усім без винятку, «совав свій ніс» (у найкращому розумінні цих слів) скрізь. Він не дозволяв дівчатам носи-

ти на університет імені Мартіна Лютера. Протягом трьох тижнів ми працювали разом, дали спільний концерт художньої самодіяльності для працівників радгоспу.

...Почула по радіо, що в Харкові вступила до ладу перша черга другої лінії метро. Як це здорово! Молодці, харків'яни! Скоріше б пройтися Сумськом, походити парком Шевченка. Я навіть уві сні бачу музичний фонтан, чую пісню про Харків, який став для мене рідним.

...За два місяці ми стали справжніми будівельниками. Важко уже не може нічого зробити з нашими руками — такими вони стали міцними і сильними. Далеко сьогодні від нас наша Тимирязівка. Там до нас працював не один харківський СБЗ. Так, на одному з корівників світитись напис: «ХДУ. РФФ-66». Хто вони, ці колишні бійці з нашого університету? Відгукніться на сторінках нашої багатотиражки. Цікаво буде прочитати про дні вашої будзагонівської юності. Це сьогодні історія, але вона належить і нам, студентам 80-х.

...На пам'ять про літо в СБЗ залишилися в мене колоски справжнього цілинного хліба. Ми поїхали, щоб повернутися. Не ми, так інші, наступні покоління бійців СБЗ.

А. ГАЛЕНКО, наш спецкор., боєць загону «Дружба».